

Po stopách Márie Terézie, alebo cisárska cesta

Na cval ako stvorené

Amei a Charlie v cieľi prvej medzinárodnej jazdeckej trasy – Kopčany

Stanica jazdeckej trasy

Keď kone spájajú susedské krajiny...

Pod týmto mottom sa niesla naša doteraz najdlhšia „vandrováčka“ na koňoch z Waldviertlu cez Weinviertel na južnú Moravu s konečným cieľom (cieľovou stanicou), v bývalom K. K. žrebčine v Kopčanoch na Slovensku. Plánované bolo nájsť ešte „spolujazdcov“ z Čiech, aby to bola skutočne medzinárodná skupina spájajúca krajiny. To sa žiaľ nepodarilo, takže nás napokon bolo len päť: moja priateľka Hannelore, prezývaná Charlie z Weidhofenu s jej krížnou kobylou „Charisma“, moja maličkosť (Amei, pôvodne z Nemecka) s mojou krížnou 18-ročnou kobylou „Lajka“ a „Finja“, moja mladá sučka plemena Chodský pes, pochádzajúca z Besednice pri Krumlove, takže to bolo predsa len medzinárodné podujatie.

Koncom mája sme za nádherného počasia vyrazili z Heidenreichsteinu na prvú, náročnú krátku etapu, do Kauzenu. Chceli sme naše kone a aj nás najprv len pozvoľna nechať privykať na dlhé hodiny jazdenia. Kauzen sme dosiahli po troch hodinách pohodovej jazdy jemne vlnitou rôznorodou krajinou. Vrcholom – čerešničkou na torte tejto etapy, bolo miesto Škorpióna, rozsiahla kamenná formácia ukrytá v lese, ktorej sa pripisuje výnimočná energia. Na druhý deň bola cieľom Loibes, malá dedina v blízkosti Gross Sieghartu. Prekrásne okolie, malé potôčky, lúčne cestičky, zaspaté malé dedinky, lesy a žiarivé slniečko spravili z tohto dňa krásny jazdecký zážitok. Po šiestich hodinách jazdy v kroku sme okolo šiestnatej hodiny dosiahli nanajvýš príjemnú, pre koňa a jazdca komfortnú stanicu „Gana“ rodiny Charwatovcov. Šťastie s počasím nám ostalo veriteľné v toto ročné obdobie – ďakujeme, milý Petrus! (pozn. svätý), a tak sme jazdili zase pri blankytnej oblohe Thaya –

údolím do Zissersdorfu, kde nás znova čakalo luxusné ubytovanie u rodiny Plesslovej. Aj tento úsek bol lahôdka, čo sa krajiny týka, najmä údolie Thaye, kde sme mali pri relatívne strmom zostupe nádherný výhľad na veľkú ruinu Kollmitzu. V ten deň sme boli na cestách 8 hodín, prestávku sme mali pol hodiny pri rieke Thayi. V tejto etape nás, teda skôr kone, čakalo pár „výziev“, ako napríklad prechod cez potok, pri ktorom milá Charisma najprv robila drahoty, potom však na smolu Charlie začala byť okúzlená možnosťami hry s vodou, dokonca až tak, že nechcela so striekaním a čliapaním vôbec prestať. Dobré premočené sme potom museli prekonať ešte riadnu cestu strmým kopcom. V ten večer bola Charisma konečne poriadne unavená... Na druhý deň sa išlo k milaj kamarátke v blízkosti českých hraníc. Na tomto úseku sme zažili naše najväčšie dobrodružstvo, keď zrazu zmizla cesta zakreslená v mape. Prebojovávali sme sa krovínami a burinami vo výške chlapa, kým sa cestička, ako zmizla, tak aj znova objavila. Jeden deň prestávky bol potom dobrý nielen pre kone, ale aj pre naše unavené zadky. V posledný septembrový deň sme prvýkrát prekročili českú hranicu – cieľ Krhovice – rodina Bajková. Samozrejme, že bolo pre nás napínavé, ako si poradíme mimo nášho domovského teritória s našimi dosť rudimentárnymi znalosťami češtiny. Ale keď ľudia chcú komunikovať, nájdu si vždy cestu. Táto skutočnosť sa potvrdila počas celého putovania, mali sme len dobré skúsenosti. Pani Bajková nám prišla naproti a previedla nás cez rieku Thayu do svojho krásneho jazdeckého areálu. Nasledujúca etapa nás viedla po nekonečných piesčitých cestách popri nekonečných poliach a vinohradoch do Nového Přerova pri rakúskej hranici. Pri toľkých stretno-výstražných zariadeniach vo vinohradoch bola nutnosť zvyku pre naše ko-

ne, ale boli príliš unavené na to, aby sa plašili. Následne v Novom Přerove smeli znova z organizačných dôvodov jeden deň odpočívajúť, zatiaľ čo my sme „zneistovali“ Mikulov. Večer sme trávili pri hojnom množstve burčiaku a opulentnej večeri – takto sme si užívali jazdecký život. Nasledujúci deň nás čakal vrchol, čo sa týka krás prírody: trasa od Sedleca pri Lednických rybníčkoch, cez Apolonov chrám k ranču Ladná je nepopísateľne krásna. 4. októbra nás cesta zaviedla opäť do Rakúska k priateľom do Bernhardstalu. Najpohodovejší deň celej výpravy, ktorý bol ešte osladený milým prekvapením: z Bernhardstalcami sme sa dohodli, že sa stretneme u ich kováča, južne od Břeclavi. V mieste stretnutia však nikto nevedel, že máme prísť! Napriek tomu naše kone hneď dostali výbeh a my sme boli až do príchodu našich známych rozmaznávaní chlebičkami, koláčmi a vínom. Vrelá vďaka! S päťčlenným pánskym „sprievodom“ sa išlo cez zelenú hranicu opäť do Rakúska k rodine Hechberger v Bernhardstale. O deň neskôr sme sa dostali, pre kone dosť dobrodružným mostom, cez Moravu v Hohenau na Slovensko. Popri Morave sme postupovali až do Brodského. Pri pohľade na nekonečné lúčne cesty povedľa hrádze sme sa už nedokázali ovládnuť, a užívali si krajinu v cvale. Naše kone boli medzičasom v dobrej kondícii a nič nenamietali. V Brodskom si mohli zase jeden deň vydýchnuť v jazdeckej stanici vo výstavbe. Pre našu neuctivajúcu radosť z úžasnych cvalových trás sme 7. októbra opomenuli odbočku na Kopčany, a tak nás museli naše úbohé paripy vliecť o 10 kilometrov navyše ako bolo v pláne. O druhej popoludní sme dosiahli náš konečný cieľ, bývalý žrebčín K&K v Kopčanoch, ktorý sa momentálne pod vedením pána architekta Michala Hučka horúčkovo renovuje. Tu sme strávili ešte dve noci a užívali si pocit, že v týchto starých úžasných múroch vzniká niečo výnimočné. Sme už teraz zvedavé ako to tam bude vyzerať

tak o dva roky. Ďakujeme rodine Hučkových a správcovi areálu pánovi Matulíkovi, ktorí nás na Slovensku podporovali a zorganizovali aj bezpečný transport našich koní domov. 10. októbra sme boli v poriadku a o jednu krásnu skúsenosť bohatší, doma. K tvorbe a organizácii tejto trasy chcem spomenúť ešte niektoré detaily. Už v lete som ju hľadala podľa hlavného kritéria, ktorým bola dĺžka úsekov, a to 25, maximálne 35 kilometrov, v závislosti od obtiažnosti terénu a stanice. Hneď som dohodla aj termíny. Dôležité pre nás bolo v prvom rade to, aby kone mali dobré miesto a v druhom rade suché miestečko na spanie pre nás. Keďže sme nemali sprievodné vozidlo, žonglovali sme s dvoma autami. Výhodou bolo, že sme na kone nemuseli nakladať okrem desiatej a vybavenia do dažďa žiadny iný výstroj. Mohli sme si takto vziať všetko potrebné krmivo pre kone, aj pre Finju. Nevýhodou bolo samozrejme to, že veľa času sme strávili šoferovaním. Naším základným tempom bol krok, a to asi na 90% trasy. Išli sme aj dosť dlhé úseky pešo, čo nám všetkým prospelo. Orientovali sme sa najmä podľa českých turistických máp v mierke 1: 50 000, ktoré sú skutočne optimálne na jazdenie – komplement! Naším hlavným cieľom bola skutočne uvoľnená dovolenka s koňmi, nie čo najrýchlejšie prejdená trasa! A ešte niečo. Veľké túry by malo spolu absolvovať maximálne 4-5 ľudí, pretože čím je účastníkov viac, tým ťažšie sa zháňa ubytovanie. Zhrnutie: kedykoľvek znovu! Nevzdala som sa nádeje, že jedného dňa Rakúšania, Česi a Slováci budú so svojimi koňmi spoločne na cestách. Moje rečové schopnosti spravili v tom krátkom čase dobré pokroky – keď človek chce a musí... ľudia môžu k sebe nájsť cestu nielen hovorením, ale aj jazdením! Kto sa chce dozvedieť viac, môj kontakt: hebamei@gmx.at

Amei Neubauer, vedúca sekcie Wanderreiten v Dolnom Rakúsku
Foto: Amei Neubauer a Ing. arch. Michal Hučka

Päť účastníkov cesty: Amei, Charlie s koníkmi Charizma a Lajka a pes Finja

Prechod do Českej republiky

Žrebčín v Kopčanoch

Pre záujemcov o jazdeckú turistiku odporúčame novú oficiálnu webstránku sekcie jazdeckej turistiky pri KST www.kst.sk, e-mail: jazdeckaturistika@gmail.com